

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **České teplo s.r.o.**, IČ: 25055925
sídlem Klapkova 731/34, 182 00 Praha 8 - Kobylisy
zastoupený daňovým poradcem JUDr. Stanislavem Lžičařem
sídlem Holečkova 31, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. 07962-10/2018-ERU

takto:

- I. Rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 18.12.2018, č.j. 07962-10/2018-ERU, je **nicotné**.
- II. Rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 9.8.2018, č.j. 07962-2/2018-ERU, ve znění opravného usnesení Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 25.9.2018, č.j. 07962-4/2018-ERU, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám JUDr. Stanislava Lžičáře, daňového poradce, sídlem Holečkova 31, Praha 5, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 1. 2. 2019 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 07962-2/2018/ERU, ve znění usnesení Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 25. 9. 2018, č. j. 07962-4/2018/ERU.
2. Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018 rozhodl žalovaný ve zkráceném přezkumném řízení tak, že změnil rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 01426-66/2017-ERU, v části výroku rozhodnutí „správní řízení vedené pod sp. zn. OSR-01426/2017-ERU se zastavuje“ na „věc se vrací Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání“.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě brojil žalobce primárně proti samotnému zahájení přezkumného řízení, ke kterému podle něj chyběl zákonný předpoklad pro zahájení. V souvislosti se zahájením přezkumného řízení namítl dotčení své dobré víry. Následně brojil proti nezákonnosti právního názoru žalovaného, která spočívala jednak v rozhodnutí žalované v rozporu s doporučením rozkladové komise a dále v tom, že na dotčenou otázku existují dva zcela srovnatelné právní názory. Zároveň brojil i proti názoru žalovaného na dopad přezkoumávaného rozhodnutí do práv žalobce a namítl zmeškání lhůty pro zahájení přezkumného řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

4. Žalovaný ve svém vyjádření k důvodům přezkumného řízení odkázal na obsah odůvodnění vydaných rozhodnutí. K přezkumu přistoupil žalovaný proto, že důvod pro zastavení řízení o přestupku žalobce nekorespondoval se zjištěnými skutečnostmi a odůvodněním rozhodnutí o zastavení řízení a výrok o zastavení řízení nemohl založit dobrou víru žalobce v dostatečné míře, jelikož v rozhodnutí nebyly uvedeny konkrétní důvody, proč bylo nutné správní řízení zastavit. K doporučení rozkladové komise uvedl, že jím není vázán, a skutečnost, že ve věci bylo rozhodnuto „na základě doporučení rozkladové komise“, byla uvedena omylem. To, že rozkladová komise dala ve věci jiné doporučení, je součástí správního spisu a není nijak zatajováno. V této souvislosti se neztotožňuje s názorem, že mělo být ve věci aplikováno příznivější stanovisko rozkladové komise. Lhůta pro zahájení přezkumného řízení byla dle názoru žalovaného zachována a řízení nebylo zatíženo procesními vadami.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

5. Žalobce v podané replice setrval na žalobních bodech, které dále v podrobnostech doplnil.

IV. Rozhodnutí soudu

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Žalobou podanou v souvislosti s výsledkem zkráceného přezkumného řízení ve věci rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 01426-66/2017-ERU, se soud zabývá již podruhé. V prvním případě se jednalo o žalobu doručenou soudu dne 20. 8. 2018 v souvislosti s vydáním rozhodnutí žalovaného č. j. 07962-2/2018/ERU ze dne 9. 8. 2018. V případě uvedené žaloby rozhodl soud usnesením ze dne 11. 10. 2018, č. j. 31A 121/2018-108, o zastavení řízení, jelikož vzal žalobce tehdejší žalobu zpět s ohledem na postup žalovaného, který vyhodnotil, že chybně nepřipustil v řízení rozklad.
8. Nynější soudní řízení je tak plynulým pokračováním sporu, který byl před zdejším soudem zahájen žalobou ze dne 20. 8. 2018.
9. Z obsahu správního spisu plyne, že v reakci na podanou žalobu vydal žalovaný opravné usnesení k rozhodnutí č. j. 07962-2/2018/ERU ze dne 9. 8. 2018, kterým změnil poučení o opravném prostředku a připustil proti citovanému rozhodnutí rozklad. Ten žalobce podal dne 15. 10. 2018, přičemž v návaznosti na to vzal svou žalobu ze dne 20. 8. 2018 ve věci sp. zn. 31A 121/2018 zpět. O rozkladu žalobce rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím.
10. Zároveň z obsahu správního spisu zároveň plyne, že rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 07962-2/2018/ERU, bylo v rámci přezkumného řízení prvním úkonem ve věci.
11. Z pohledu soudu je klíčovou otázkou, zda je dle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), přípustné, aby žalovaný rozhodoval o rozkladu proti svému vlastnímu rozhodnutí.
12. Podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, zahájí z moci úřední přezkumné řízení, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.
13. Podle ustanovení § 95 odst. 6 správního řádu Jde-li o rozhodnutí ústředního správního úřadu, rozhoduje v přezkumném řízení ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu; ustanovení § 152 odst. 3 platí obdobně.
14. Podle ustanovení § 102 odst. 1 správního řádu lze proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, podat rozklad.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

15. Podle ustanovení § 102 odst. 2 správního řádu o rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu.
16. Podle ustanovení § 102 odst. 3 správního řádu návrh na rozhodnutí podle odstavce 2 předkládá ministrovi nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu rozkladová komise. Rozkladová komise má nejméně 5 členů. Předsedu a ostatní členy rozkladové komise jmenuje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Většinu členů rozkladové komise tvoří odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu. Ustanovení § 14 a 134 platí obdobně s tím, že rozkladová komise může jednat a přijímat usnesení v nejméně pětičlenných senátech a že většina přítomných členů musí být odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu.
17. Podle ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu je nadřízeným správním orgánem ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor.
18. Podle ustanovení § 178 odst. 2 poslední věta správního řádu se nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu rozumí vedoucí příslušného ústředního správního úřadu.
19. Podle ustanovení § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona, Rada Energetického regulačního úřadu rozhoduje o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným Energetickým regulačním úřadem.
20. Podle ustanovení § 17b odst. 11 energetického zákona není proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu není přípustný opravný prostředek.
21. Soud v případě aplikace uvedených ustanovení dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud připustil rozklad proti jeho rozhodnutí ze dne 9. 8. 2018, č. j. 07962-2/2018/ERU.
22. Předně je třeba konstatovat, že správní řád z roku 2004 připustil možnost podat rozklad proti rozhodnutí ministra nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu, což zákon č. 71/1967 Sb. v § 61 neumožňoval, když možnost podat rozklad upravoval pouze proti rozhodnutí ústředního orgánu státní správy, nikoliv ale proti rozhodnutí ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu.
23. Stejně tak správní řád z roku 2004 nijak nelimituje možnost podat řádný opravný prostředek proti (prvostupňovému) rozhodnutí v přezkumném řízení.
24. Reálně tak vzniká (poněkud absurdní) situace, kdy v řetězci rozhodování ve správním řízení vč. přezkumného řízení vždy rozhoduje jediný orgán, tj. ministr (např. ministr spravedlnosti v případě odvolání vedoucích státních zástupců).
25. Schéma rozhodnutí tedy je: (první stupeň) ministr => (rozklad) => (druhý stupeň) ministr / (zkrácené přezkumné řízení) ministr => (rozklad) => ministr => (nové řízení) ministr a znovu dokola.

26. Uvedené rozhodovací schéma je součástí správního řádu z roku 2004 od okamžiku jeho účinnosti.
27. Ustanovení § 17b energetického zákona, samozřejmě vč. shora citovaného odst. 11, zakotvující Radu Energetického úřadu jako kolektivní vedoucí orgán ústředního orgánu státní správy, vč. jejích kompetencí a účasti Rady na správních řízeních, bylo součástí novely energetického zákona provedené zákonem č. 131/2015 Sb.
28. Z časové posloupnosti uvedené právní úpravy je zřejmé, že vyloučení opravného prostředku proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu bylo začleněno do energetického zákona v době, kdy zákonodárci byla známa úprava rozkladového a přezkumného řízení dle správního řádu.
29. Z důvodové zprávy k zákonu č. 131/2015 Sb. nelze zjistit důvody, které zákonodárce vedly k úpravě kompetencí Rady Energetického regulačního úřadu tak, jak je zakotvena v § 17b odst. 11 energetického zákona.
30. Z prostého jazykového výkladu § 17b odst. 11 energetického zákona žádným způsobem neplyne, že by se nepřipustnost opravného prostředku proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu vztahovala pouze na řízení, ve kterém rozhoduje Rada jako druhostupňový (rozkladový) orgán.
31. Z hlediska systematiky je energetický zákon se správním řádem ve vztahu speciality, kdy správní řád je obecným předpisem. Na základě vztahu obou předpisů tak Rada Energetického regulačního úřadu vystupuje jako rozkladový orgán proti rozhodnutím Energetického regulačního úřadu (energetický zákon) a jako orgán rozhodující v případě mimořádných opravných prostředků (správní řád).
32. S ohledem na obsah právní úpravy lze mít za to, že pokud by bylo cílem zákonodárce vyloučit opravný prostředek proti rozhodnutí Rady pouze v případě rozhodnutí Rady o rozkladu (jako druhostupňového orgánu), jistě by tuto skutečnost vyjádřil v energetickém zákoně jasně. Taková úprava by ovšem s ohledem na subsidiaritu energetického zákona a s ohledem na § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 6 správního řádu byla zcela nadbytečná. Zřetelně se to projevuje např. při rozhodování o námitce podjatosti člena Rady, o kterém rozhoduje Rada.
33. Zůstává otázkou, zda by situace „jednostupňového“ přezkumného řízení a obdobně i obnovy řízení v případě rozhodování Rady Energetického regulačního úřadu byla v rozporu se zákonem (zejm. správním řádem), resp. ústavním pořádkem.
34. Podle názoru zdejšího soudu vyloučením přezkumu rozhodnutí Rady v rámci správního řízení, tj. vyloučením rozkladu proti rozhodnutí v přezkumném řízení, nedochází k zásahu do práv účastníků řízení nad rámec ústavních práv. Soud znovu zdůrazňuje, že právní úprava před rokem 2004 nepočítala s možností přezkumu rozhodnutí vedoucích ústředních orgánů státní správy vydaných v prvním stupni. Tato právní úprava byla podrobena soudnímu přezkumu a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2006 ve věci sp. zn. 2 Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

As 50/2005 dospěl k závěru, že je tato právní úprava v souladu se zákonem, ústavně konformní a dvojinstančnost řízení je zajištěna omezením možnosti rozhodujícího správního orgánu, jak ve věci rozhodnout, tedy orgán „dospěje-li by k závěru, že by zde jinak byly důvody ke změně rozhodnutí v neprospěch účastníka, toto rozhodnutí pouze zrušit a v odůvodnění vyložit svůj právní názor na věc, který ovšem není pro orgán, kterému se takto vrací věc k novému vyřízení, závazný, neboť vedoucí ústředního orgánu státní správy zde nerozhoduje jako odvolací orgán (proto zde není aplikovatelný § 59 odst. 3, část věty za středníkem správního řádu), nýbrž ve specifickém postavení vyplývajícím ze zvláštního oprávnění k přezkumu, zakotveného ustanovením § 65 odst. 1 správního řádu.“ Opětovně se k tomuto názoru Nejvyšší správní soud přihlásil i již na půdorysu správního řádu z roku 2004 v rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010 – 232.

35. V případě porovnání způsobu zajištění dvojinstančnosti dle citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu u správního řádu z roku 1967 a z roku 2004 lze shledat, že z ustanovení § 65 odst. 2 správního řádu z roku 1967 (*Správní orgán příslušný k přezkoumání rozhodnutí je zruší nebo změní, bylo-li vydáno v rozporu se zákonem, obecně závazným právním předpisem nebo obecně závazným nařízením. Při zrušení nebo změně rozhodnutí dbá na to, aby práva nabytá v dobré víře byla co nejméně dotčena.*) a 97 odst. 3 správního řádu z roku 2004 (*Rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.*) vyplývá shodný způsob rozhodování v přezkumném řízení. Omezení v případě „jednostupňového“ přezkumného řízení jsou tak dovozována pouze soudní judikaturou.
36. Ani v tomto případě proto soud neshledal důvody, proč by mělo být ustanovení § 17b odst. 11 energetického zákona vykládáno pouze jako vyloučení opravného prostředku výlučně v případě, kdy Rada rozhoduje jako druhostupňový orgán v rozkladovém řízení proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu.
37. Soud zároveň poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009-171, který rozhodoval o fakticky zcela totožné úpravě § 107 odst. 10 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, dle kterého *Proti rozhodnutí Rady není přípustný opravný prostředek*. Soud poukazuje, že obdobně jako žalovaný Rada Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady [srov. ust. § 107 odst. 9 písm. b) bod 1.], tedy úprava postavení obou rad je fakticky zcela shodná.
38. Nejvyšší správní soud se v rozhodnutí ve věci sp. zn. 3 As 1/2009 zabýval možností přezkoumání rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ve věci povolení obnovy řízení v rozkladovém řízení opětovně Radou Českého telekomunikačního úřadu. Jinými slovy řešil fakticky zcela stejnou právní otázku byt' na půdorysu obnovy řízení namísto přezkumného řízení za situace, kdy postavení obou rad je v nyní posuzované otázce upraveno v podstatě shodně.

39. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí dospěl k jednoznačnému závěru, že „Základní a v podstatě jedinou otázkou v projednávané věci je, zda napadené rozhodnutí Rady (tedy její rozhodnutí, jímž v rámci rozkladu změnila své vlastní předchozí rozhodnutí), je rozhodnutím, které bylo vydáno po právu, jak argumentuje městský soud, nebo zda je rozhodnutím, které nemělo být vydáno pro nedostatek pravomoci Rady k vydání takového rozhodnutí. Pokud toto rozhodnutí nemělo být vydáno pro nedostatek pravomoci Rady, pak by se jednalo o rozhodnutí nicotné se všemi důsledky, které z tohoto pojmu plynou.
40. Dvojinstančnost správního řízení byla ve správním řádu č. 71/1967 Sb. vyjádřena v § 53. Podle tohoto ustanovení proti rozhodnutí správního orgánu má účastník řízení právo podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. Rovněž podle § 81 odst. 1 správního řádu č. 500/2004 Sb. účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.
41. Slova obou zákonů pokud zákon nestanoví jinak je třeba vyložit tak, že jiný zákon než správní řád může deklarovanou zásadu dvojinstančnosti správního řízení prolomit tím, že zakotví pro tu kterou oblast rozhodnutí správních orgánů nepřípustnost odvolání, resp. vůbec opravného prostředku. V tomto případě je proti takovému prvostupňovému správnímu rozhodnutí možno podat žalobu ve správním soudnictví, jsou-li splněny podmínky soudního řádu správního. Na tuto procesní situaci pamatuje § 68 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení žaloba je nepřípustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon. A contrario je třeba z tohoto ustanovení dovodit, že nepřipouští-li zvláštní zákon (tedy jiný zákon než s. ř. s.) opravné prostředky ve správním řízení, je žaloba ve správním soudnictví přípustná již (a jedine) proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí.
42. Nejvyšší správní soud poznamenává, že nepřípustnost opravného prostředku ve správním řízení a tudíž možnost podat přímo proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobu ke správnímu soudu, není v právním řádu nijak výjimečná. Na této právní úpravě např. založeno rozhodování České správy sociálního zabezpečení ve věcech důchodového pojištění, kdy proti rozhodnutí ČSSZ je přípustná žaloba ke správnímu soudu. Jinak řečeno, ČSSZ nemá ve své struktuře takový orgán, který by mohl rozhodovat o opravném prostředku proti jeho rozhodnutí a proto odvolání proti jeho rozhodnutí není přípustné; přípustná je pouze žaloba ve správním soudnictví.
43. V projednávané věci podle § 107 odst. 9 zákona o elektronických komunikacích, proti rozhodnutí Rady není přípustný opravný prostředek.
44. Toto ustanovení je svým zněním zcela jednoznačné a nepřipouští výkladové pochybnosti, že by tomu mohlo být jinak-tedy že proti rozhodnutí Rady jakkoli nazvaný opravný prostředek přípustný je.
45. Nejvyšší správní soud proto dochází k závěru, že Rada neměla pravomoc k vydání napadeného rozhodnutí. Dalším závěrem je, že rozhodnutí, které vydal správní orgán, aniž by k jeho vydání měl pravomoc, je rozhodnutím nicotným. Toto rozhodnutí neexistuje, nemá žádné právní účinky a pochopitelně jako neexistující není k žalobě přezkoumatelné ve správním soudnictví.“ a

zavázal Městský soud v Praze vyslovit nicotnost rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s.

46. Na základě všeho shora uvedeného dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí vydané v rozkladovém řízení žalovaným je nicotné, protože žalovaný neměl pravomoc k vydání napadeného rozhodnutí, jelikož v prvním stupni ve zkráceném přezkumném řízení rozhodovala Rada Energetického regulačního úřadu, proti jejímuž rozhodnutí je dle § 17b odst. 11 vyloučen opravný prostředek *ex lege*. Toto rozhodnutí proto neexistuje, nemá žádné právní účinky a jako neexistující není k žalobě přezkoumatelné ve správním soudnictví. Soud zdůrazňuje, že nicotnost rozhodnutí je v tomto případě důsledkem vydání rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu za situace, kdy opravný prostředek není přípustný. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 153/2002-33, kde shledal nicotným rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí, proti němuž nebylo odvolání dle zákona přípustné (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2017, č. j. 6 Afs 55/2016-70, ze dne 7. 7. 2017, č. j. 6 Afs 272/2016-32, příp. ze dne 25. 10. 2017, č. j. 2 Afs 245/2016-43).
47. Soud zároveň hodnotil, nakolik zasáhl postup žalovaného do práv žalobce, tj. zda mu byl zásadně na újmu, když mu byl fakticky jen poskytnut jeden prostředek ochrany práv navíc, byť o něm rozhodoval správní orgán, který k tomu nebyl nadán zákonnou pravomocí. V této souvislosti dospěl soud k závěru, že celé řízení před žalovaným bez ohledu na to, v jakém stupni rozhodoval, je stíženo další vadou, která ovšem jen podtrhuje procesní pochybení žalovaného.
48. V případě, že by soud tuto skutečnost nezohlednil v řízení, ve kterém vyslovuje nicotnost napadeného rozhodnutí, znesnadnil by žalobci obranu proti zásadně vadnému postupu žalovaného v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí, které bylo nyní prohlášeno za nicotné. Ochrana práv žalobce by tak byla nejméně zásadně ztížena a soud by nutil žalobce přenést těžiště sporu o zákonnost rozhodnutí vydaného ve zkráceném přezkumném řízení do řízení, které by na zkrácené přezkumné řízení navazovalo. V určitém ohledu by se tak celý systém ochrany práv žalobce ve správním soudnictví v případě přezkumného řízení stal iluzorní.
49. Za této procesní situace proto soud přistoupil k přezkumu rozhodnutí Rady, které bylo vydáno ve zkráceném přezkumném řízení v prvním stupni obdobně, jako by tomu bylo v případě zrušení žalobou napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 s.ř.s., příp. § 78 odst. 1 s.ř.s., a z níže uvedených důvodů rozhodl o zrušení i tohoto rozhodnutí Rady dle § 78 odst. 3 s.ř.s. *per analogiam*.
50. Jak již soud uvedl výše, prvním úkonem ve věci bylo rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. Tomuto rozhodnutí formálně ve správním spise předchází protokol o hlasování. Žádná další listina není součástí správního spisu. Tento postup je ale, dle názoru soudu, v rozporu s výše citovanými ustanoveními § 95 odst. 6 a § 102 odst. 3 správního řádu a stejně tak i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010 – 232.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

51. Jelikož se v napadené věci nejednalo o přezkumné řízení zahájené na podnět, byl žalovaný povinen již v případě prvního rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnout na návrh rozkladové komise. Ustanovení § 95 odst. 6 sice výslovně hovoří „pouze“ o ústředním správním úřadu, nicméně s argumentem *a minori ad maius* musí být toto pravidlo vztaheno na přezkum rozhodnutí ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu.
52. V případě, že v druhém stupni rozhoduje ve správním řízení ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu není vedení přezkumného řízení vyloučeno. Jestliže dle § 95 odst. 1 v přezkumném řízení rozhoduje nadřízený správní orgán a tím se dle citovaného § 178 odst. 2 poslední věta správního řádu rozumí vedoucí příslušného ústředního správního úřadu, pak je třeba na ministra, resp. vedoucího jiného ústředního správního úřadu, který rozhodoval jako druhý stupeň ve správním řízení, hledět stejně jako by rozhodoval samotný ústřední správní orgán, neboť v přezkumu rozhodnutí kteréhokoliv z nich rozhodují tytéž zákonem určené osoby.
53. Jestliže ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu je povinen v přezkumném řízení (i v prvním stupni) rozhodovat na návrh rozkladové komise o rozhodnutí „svého“ ústředního státního orgánu, tím spíše musí být povinen rozhodovat na návrh rozkladové komise o svém vlastním rozhodnutí.
54. Ze správního spisu ani z rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 07962-2/2018/ERU, neplyne, že by žalovaný ve zkráceném přezkumném řízení rozhodoval na návrh rozkladové komise. Žalovaný tím porušil povinnost stanovenou mu § 95 odst. 6 správního řádu a rozhodl tedy mimo svoji pravomoc, neboť ve zkráceném přezkumném řízení nebyl *ex lege* oprávněn rozhodovat bez návrhu rozkladové komise ve smyslu § 102 odst. 3 správního řádu. Jestliže nejsou podmínky pro vedení správního řízení naplněny, představuje tato skutečnost natolik podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by vždy znemožnilo soudní přezkum v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS).

V. Závěr a náklady řízení

55. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než prohlásit žalobou napadené rozhodnutí za nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.). Současně s rozhodnutím žalovaného zrušil žalovaného ze dne 22. 5. 2018, č. j. 01426-66/2017-ERU (§ 78 odst. 3 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
56. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za tři

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání repliky) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 9.300 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž dva úkony právní služby, tj. 900 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 15.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. května 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu